

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupený Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2006, č. j. MSK 145895/2006, sp. zn. DSH/23988/2006/Hal, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2008, č. j. 58 Ca 35/2006 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2008, č. j. 58 Ca 35/2006 - 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), ze dne 7. 9. 2006, č. j. MSK 145895/2006, sp. zn. DSH/23988/2006/Hal. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín, odboru právního (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 3. 2006, č. j. R 848/2005, na jehož základě byl

stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) a ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniami podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že krajský soud chybně vyhodnotil otázku prekluze předmětného přestupku. Podle stěžovatele z ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že přestupek musí být projednán a musí být i vydáno pravomocné rozhodnutí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku, tedy v dané věci nejpozději 13. 9. 2006. Podle stěžovatele však rozhodnutí nenabylo právní moci v této jednorozhodnutí lhůtě, nýbrž až 18. 9. 2006, kdy si zástupce stěžovatele rozhodnutí vyzvedl na poště. Dle stěžovatele totiž nemohly nastat účinky uložení na poště ve smyslu § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 1967“), jelikož nebyla splněna zákonná podmínka, že adresát písemnosti nebyl zastižen. Podle stěžovatele měla být zásilka předána administrativní pracovníci, která byla vybavena tzv. průkazem zmocněnce a v předmětné době běžně korespondenci přebírala. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný či Česká pošta, s. p. (dále jen „pošta“), udělaly chybu, neboť nepředaly zásilku zmocněnci advokáta (zástupci stěžovatele) - administrativní pracovníci - a zásilka tak byla nesprávně uložena na poště, místo aby byla předána. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného bylo uloženo na poště dne 13. 9. 2006, tedy poslední den jednorozhodnutí lhůty, a proto „promlčení“ nenastalo. K tomu stěžovatel namítá, že *„i kdyby však byla zásilka v souladu se zákonem uložena na poště dne 13. 9. 2006, pak třídní úložní lhůta by uplynula až 18. 9. 2006, a tedy po marném uplynutí jednorozhodnutí lhůty k prekluzi přestupku“*. Navíc stěžovatel považuje odůvodnění krajského soudu za zmatečné, když užil místo pojmu prekluze pojmu „promlčení skutku“, který správní právo nezná.

Jako další stížní námitku stěžovatel uvádí, že správní řízení bylo stiženo závažnou procesní vadou, ke které měl krajský soud přihlédnout. Jedná se o skutečnost, kdy správní orgán I. stupně jednal dne 24. 3. 2006 při ústním jednání bez účasti jeho právního zástupce, ačkoli ten požádal o přeložení ústního jednání s ohledem na časovou kolizi s nařízeným hlavním líčením u Okresního soudu v Karviné ve věci sp. zn. 3 T 247/2004. Jelikož správní orgán I. stupně konal ústní jednání bez přítomnosti právního zástupce stěžovatele, dopustil se tak zkrácení stěžovatelova práva na řádné projednání věci a zásahu do jeho ústavního práva na spravedlivý proces. Stěžovatel nesouhlasí se stanoviskem krajského soudu, že si měl právní zástupce stěžovatele zajistit k ústnímu jednání substituci. Podle stěžovatele je totiž substituční zastoupení možné jen pokud s ním advokátův klient souhlasí,

substituent považuje udělení substituce za vhodné a případný substituent je ochoten substituci převzít, přičemž ani jedna z těchto podmínek nenastala. V této souvislosti stěžovatel odmítá i spekulativní úvahu krajského soudu, že by z celého řízení vyplývalo, že stěžovatel se svým zástupcem směřovali svým chováním k „promlčení“ skutku.

Na závěr stěžovatel namítá, že správní orgán neprovedl úplné dokazování, neboť nevyslechl svědky V. W., J. K. a J. K., kteří měli potvrdit, že se stěžovatel v inkriminované době zdržoval doma a nemohl řídit předmětné motorové vozidlo. Správní orgán pochybil také v tom, že neprovedl důkaz písmoznaleckým posudkem za situace, kdy stěžovatel zpochybňoval, že podpis na poučení osoby řidiče je jeho podpisem. S těmito námitkami se podle stěžovatele krajský soud vypořádal nedostatečně, neboť jen konstatoval, že se ztotožňuje s argumentací žalovaného a další dokazování považuje za nadbytečné. V tomto ohledu stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 13. 9. 2005 v 05:47 hod. v Bohumíně na ulici 1. máje stěžovatel řídil motorové vozidlo značky Škoda Octavia. Byl zastaven policejní hlídkou provádějící silniční kontrolu, která pojala podezření, že stěžovatel požil před jízdou alkoholické nápoje. Stěžovatel se podrobil dechové zkoušce přístrojem Dräger a byla mu naměřena hodnota 1.20 promile. Po poučení a výzvě se odmítl podrobit lékařskému vyšetření a odběru krve nebo moči ke zjištění hladiny alkoholu v krvi. Se stěžovatelem bylo zahájeno přestupkové řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí ze dne 18. 11. 2005, č. j. R 848/2005, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 13 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců, neboť porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Toto rozhodnutí správní orgán I. stupně v rámci autoremedury v souladu s § 57 odst. 1 správního řádu z roku 1967 zrušil rozhodnutím ze dne 29. 12. 2005, č. j. R 848/2005, a zároveň nařídil nové jednání a předvolal svědky na den 24. 2. 2006 v 10:00 hod. Tento termín nového jednání o přestupku byl na základě žádosti zástupce stěžovatele o přeložení tohoto jednání z důvodů kolize účasti zástupce na jiném ústním jednání přesunut na den 24. 3. 2006 na 7:30 hod. Ze stejného důvodu zástupce stěžovatele opět požádal o přeložení ústního jednání, čemuž správní orgán I. stupně již nevyhověl, neboť zástupce stěžovatele mimo jiné

neprokázal na výzvu správního orgánu I. stupně, že toto jiné ústní jednání bylo nařízeno dříve než si zástupce převzal předvolání k projednání přestupku na nový termín. Dne 24. 3. 2006 správní orgán I. stupně přestupek bez přítomnosti zástupce stěžovatele projednal a vydal rozhodnutí č. j. R 848/2005, s výrokem ve stejném znění jako výrok rozhodnutí ze dne 18. 11. 2005 téhož čísla jednacího.

Proti rozhodnutí ze dne 24. 3. 2006 podal stěžovatel odvolání, v němž namítal porušení ústavního práva na spravedlivý proces, provedení neúplného dokazování, chybné skutkové a právní závěry správního orgánu I. stupně a podjatost osoby Bc. M. P. Dne 5. 5. 2006 představená právního odboru Městského úřadu Bohumín, JUDr. Š. P., vydala rozhodnutí o zamítnutí námítky podjatosti osoby Bc. M. P.

Žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele rozhodnutím ze dne 7. 9. 2006, č. j. MSK 145895/2006, sp. zn. DSH/23988/2006/Hal; odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný vycházel ze svědecké výpovědi policisty R. P., kterou považoval za zcela věrohodnou, neboť tento svědek bez pochybností označil za řidiče zastaveného vozidla právě stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, že vozidlo v předmětné době neřídil, což stěžovateli měli dosvědčit navržený svědci V. W., J. K. a J. K., považoval za účelové, neboť podpis, který se nachází na poučení ze dne provedené kontroly, podepsaný na místě policejního zákroku, se shoduje s podpisy na dodejkách o převzetí rozhodnutí z 18. 11. 2005, na plné moci udělené zástupci stěžovatele, na dodejkách o pokračování v řízení o přestupku ze dne 31. 1. 2006 a ze dne 27. 2. 2006, což žalovaný považoval za dostatečný důkaz, že řidičem ve vozidle zastaveném kontrolní posádkou byl stěžovatel. Na základě toho a ve spojitosti s tím, že se stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření odběru krve a moči za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v krvi, považoval žalovaný za nadbytečný výslech dalších svědků, kteří měli dosvědčit stěžovateli, že v inkriminované době předmětné vozidlo neřídil.

Námítku o procesním pochybení správního orgánu I. stupně, který nevyhověl druhé žádosti o přeložení ústního jednání na jiný termín, neshledal žalovaný důvodnou. Důvodnou žalovaný neshledal ani námítku, že celé Město Bohumín je podjato a že je třeba přikázat věc jinému správnímu městu. Stejně tak dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 5. 5. 2006 o zamítnutí námítky podjatosti pana Bc. P. bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy.

Ze soudního spisu je patrné, že krajský soud žalobu stěžovatele zamítl, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Krajský soud považoval spáchání obou přestupků za dostatečně prokázané jak z výpovědi svědka R. P., tak z oznámení přestupku a protokolu o dechové zkoušce. Provádění dalších důkazů pokládal krajský soud stejně jako žalovaný za nadbytečné.

Námitku stěžovatele, že bylo porušeno jeho právo na zastoupení u jednání svým právním zástupcem, krajský soud neshledal důvodnou, neboť zástupce měl možnost zajistit substituci. Navíc byl stěžovatel přítomen jednání a měl možnost se ke všem provedeným důkazům vyjádřit. Dále krajský soud uvedl, že z průběhu celého řízení je patrné, že „žalobce i jeho zástupce směřovali úsilí k promlčení prokázaného skutku. Jelikož však napadené rozhodnutí bylo uloženo na poštu dne 13. 9. 2006, přičemž k přestupku došlo dne 13. 9. 2005, je nepochybné, že rozhodnuto bylo ve lhůtě 1 roku. Promlčení tedy nenastalo. Okolnost, že zástupce žalobce převzal rozhodnutí až 18. 9. 2006, na této skutečnosti nic nemění“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Přednostně se kasační soud zabýval námitkou prekluze přestupku, kterou by se zdejší soud byl povinen zabývat na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, i z úřední povinnosti, nebyla-li by předmětem stížných námitek.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka důvodná není, protože rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v jednorroční prekluzivní lhůtě a v této lhůtě také nabylo právní moci. K danému závěru Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na skutečnosti vyplývající ze správního spisu a s ohledem na ustanovení správního řádu z roku 1967, aplikovaného na daný případ na základě § 179 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který stanoví, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona (tedy před 1. 1. 2006), se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Podle § 52 odst. 1 téhož zákona rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat (podat rozklad), je v právní moci.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Odstavec 2 téhož ustanovení stanoví, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno 7. 9. 2006 a téhož dne bylo expedováno. Dne 8. 9. 2006 se zaměstnanec pošty pokusil toto rozhodnutí doručit zástupci stěžovatele do vlastních rukou, nicméně nebyl úspěšný, a proto zanechal zástupci stěžovatele na jeho adrese poučení o uložení zásilky na poště a o nutnosti jejího vyzvednutí tamtéž ve stanovené lhůtě; zásilku téhož dne na poště také uložil.

Z výše stanoveného vyplývá, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem jeho oznámení účastníkovi, jímž je den jeho doručení. Není-li adresát zastižen a nevyzvedne-li si písemnost do tří dnů od uložení na poště, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Z daného tedy pro předmětnou věc vyplývá, že k doručení zástupci do vlastních rukou nedošlo, zásilka byla dne 8. 9. 2006 uložena na poštu, kde nebyla ve lhůtě tří dnů zástupcem stěžovatele vyzvednuta, a proto rozhodnutí bez dalšího nabylo právní moci dne 11. 9. 2006. To, že zástupce stěžovatele vyzvedl zásilku až dne 18. 9. 2006, na věci nic nemění. Rozhodnutí žalovaného tedy nabylo právní moci dne 11. 9. 2006, tudíž v jednoroční prekluzivní lhůtě, která skončila až dnem 13. 9. 2006, jelikož k projednáváním přestupkům došlo dne 13. 9. 2005. Na této skutečnosti nic nemění ani případné pochybení žalovaného či pošty v rámci doručování, které stěžovatel namítá, neboť byla-li by zásilka předána administrativní pracovníci zástupce stěžovatele již dne 8. 9. 2006, došlo by k doručení, a tedy i nabytí právní moci rozhodnutí již dne 8. 9. 2006, tedy dokonce 5 dní před skončením prekluzivní lhůty.

Z daného proto vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v jednoroční prekluzivní lhůtě, a v této lhůtě i nabylo právní moci, proto Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Stěžovatel v závěru své kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z důvodů, že se řádně nevypořádal s navrženým dokazováním v podobě výsledku stěžovatelem označených svědků, kteří měli dosvědčit, že se v inkriminované době nacházel doma a tedy nemohl řídit vozidlo zastavené policejní hlídkou v předmětné době. Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal ani s navrženým důkazem písmoznaleckého posudku, kterým mělo být prokázáno, že podpis na poučení o kontrole ze dne 13. 9. 2005 není stěžovatelův vlastnoruční podpis. Stěžovatel namítá, že krajský soud řádně nezdůvodnil svůj názor o nadbytečnosti provádění takových dalších důkazů, když jen stroze konstatoval, že se ztotožňuje se závěrem obsaženým v rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že krajský soud se k žalobní námitce o neprovedení navržených důkazů vyjádřil pouze tak, že „soud se také ztotožňuje se závěrem obsaženým v rozhodnutí žalovaného, že provádění dalších důkazů (např. výsledk dalších svědků a znalecký posudek z oboru písmoznalectví) by bylo nadbytečné.“ Toto své tvrzení ničím nepodložil a ani více nezdůvodnil.

Kasační soud konstatuje, že takové odůvodnění krajského soudu nelze považovat za dostatečné. Krajský soud v napadeném rozhodnutí zásadně pochybil, nevypořádal-li se řádně se žalobní námitkou stěžovatele. V takovém případě se jedná o pochybení spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přitom pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží lze uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38). Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou závažnou, svědčí i § 109 odst. 3 s. ř. s., který zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Zdejší soud k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu dospěl na základě následujících úvah vycházejících z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Má-li jakékoli rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti, však soudní řád správní nestanoví, a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů tak, jak je komplexně rozebrána např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „(...) *Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, vyplývá, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

Z ustálené judikatury Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů vyplývá, že „z hlediska stanoveného

postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nálezy téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nálezy téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

V souvislosti s právě předešlým je však nutno podotknout, že povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srovnej rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4. 1994, § 61; či rozsudek téhož soudu ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, § 29, oba dostupné na www.echr.coe.int/echr).

Právě zmíněné ovšem nedopadá na projednávanou věc, neboť rozsudek krajského soudu trpí absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k výše předešlé žalobní námitce neprovedení navržených důkazních prostředků ve prospěch stěžovatele, kterou rozhodně nelze považovat za námitku bezpředmětnou.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se dostatečně nevypořádal se stěžovatelem vznesenou žalobní námitkou vztahující se k navrženým důkazním prostředkům, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a dopustil se tak pochybení, jež vykazuje takovou intenzitu, která by mohla mít vliv na samotné hmotněprávní postavení stěžovatele. Toto pochybení je tím spíše závažné, že byl vyslechnut pouze jeden svědek, který navíc vypovídal v neprospěch stěžovatele, a jehož výpověď, správními orgány zhodnocená za zcela věrohodnou, byla jedním z důvodů odmítnutí dalších stěžovatelem navržených důkazů v jeho prospěch. Krajský soud se pak se žalobní námitkou stěžovatele o neprovedení navržených důkazů vypořádal pouhým konstatováním o nadbytečnosti dalších důkazů a ztotožnění se s názorem žalovaného, což ve světle výše uvedeného nelze považovat za dostatečné vypořádání se s touto žalobní námitkou stěžovatele.

Věc lze uzavřít konstatováním, že v řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno bez dalšího pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu k jeho postavení jakýmkoli způsobem relevantní. Považuje-li žalovaný či krajský soud návrh obviněného na provedení jím navrženého důkazu za důkaz nadbytečný, je v rámci právní jistoty a práva na spravedlivý proces nutno řádně odůvodnit, jak správní orgány či krajský soud k takovému závěru dospěly. Proto je nutné, aby krajský soud odůvodnil, na základě čeho se s názorem žalovaného o odmítnutí navržených důkazů stěžovatele ztotožnil a proč další dokazování považuje za nadbytečné.

Řádné odůvodnění je atributem zákonného rozhodnutí vylučujícího libovůli správních orgánů při správním řízení či soudu při provádění soudního přezkumu a je nepostradatelnou součástí řádného rozhodnutí v podmínkách materiálního právního státu (srov. i výše zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ve kterém je uvedeno, že z odůvodnění rozhodnutí soudů ve správním soudnictví musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud tomu tak není, je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces).

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozhodnutí a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud o věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zdejší soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu